

ნ ი ა ნ ბ ი

№ 18 თბილისი სექტემბერი 1951 წ.
 გამომცემლობა „კომუნისტი“ წელი XXVIII ფასი 2 მან.

საქართველოს სახელმწიფო გამომცემლობა

საშუალო ანტიკელი დაშინებული და დაბეჩავებულია, მას საკუთარი ჩრდილისაც უშინია. „პრავდა“

- დალახვროს უფალმა, ჩემივე ჩრდილი პოლისმენად მომეჩვენა..
- მერე და რაა, ჯონ, შენ ხომ მხოლოდ ჩვენს კონსტიტუციას მიკითხავდი..
- შეუძლიათ დაგვაბრალონ, რომ სიტყვის საქმით განადღებებს მოვითხოვთ.

ეს არის საოცარი ამბავი ადამიანის აბუჩად აგდებისა...
 ნება გვიბოძეთ თავიდან ვიამბოთ ყოველივე.
 15 სექტემბერს თბილისიდან ბათუმში უნდა წავსულიყავი. დიდი ვაჭრებით ვიშოვნე ერთი პლაცკარტიანი ბილეთი და მივაშურე სადგურს. მატარებელი იდგა მე-3 ლიანდაგზე.
 ოდნავ განათებულ პერონზე ადამიანი ადამიანს, ჩემოდანი ჩემოდანს და ხურჯინი ხურჯინს ეჯახებოდა...
 სანამ მატარებელი გავილოდა, ვიწყე სვირნობა ჩემი პატარა ჩემოდნით. ჩემს თვალწინ გადაიშალა საკვირველი სანახაობა:
 მგზავრები ჯგუფ-ჯგუფად შესეოდნენ ვაგონებს, ისმოდა მამაკაცების ყვირთი. ქალების შეკვივება, ბავშვების ტირილი და ჩემოდნების ჩახაჩუხი.
 არსად სჩანდა არც მატარებლის უფროსი და არც რომელიმე პასუხისმგებელი თანამშრომელი, ხოლო რადიორუპორიდან განუწყვეტლივ ისმოდა რომელიმე უდარდელი სიმღერა, დროგამოშვებით სიმღერა შეწყდებოდა და რადიო იწყებდა კჟუის დარღვევას: „არ დაანავიანოთ, არ იხმაუროთ, არ ჩამორჩეთ მატარებელს!...“
 ბათუმის მატარებელთან კი ხელჩართული ბრძოლა იყო გამართული. აწვებოდნენ ვაგონებს ისეთი თავგამეტებით, თითქოს სურდათ მატარებლის გადაბრუნება.
 — რა მოუთმენლობაა, რა უხეშობა! — ვტიქობ მე ჩემს გუნებაში, — მაგრამ რა კარგია, რომ მე პლაცკარტიანი ვაგონის ბილეთი მაქვს, როცა მიინდა შევალ, როცა მიინდა გამოვალ.
 საათს დავხედე, 5 წუთი უკლდა მატარებლის გასვლას.
 ამოვიღე ბილეთი. წავიკითხე „ვაგონი № 7, ადგილი № 16“. ვეძებ ჩემს ვაგონს.
 რამდენჯერმე აუთარე და ჩამოუთარე მატარებლის მთელ შემადგენლობას, მაგრამ ვაგონი № 7 ვერ აღმოვაჩინე.
 — დასწყევლოს ეშმაკმა, ეს როგორ შეიძლება! — ვტიქი და ერთხელ კიდევ ჩქარი მარშით ჩავიბრინე პირველი ვაგონიდან ბოლო ვაგონამდე... მაგრამ № 7 ვაგონი მაინც არსად სჩანდა.
 — მატარებელი თბილისი-ბათუმი გავა 2 წუთის შემდეგ — ისმის რადიოს ხმა.
 ვიმიე, ვილუპები! ამ დროს ვხედავ, რომ ჩემსავით სხვა მგზავრე-

ბიც დარბიან და ეძებენ № 7 ვაგონს და არა მარტო № 7-ს, არამედ № 2-საც...
 თურმე ეს ორი ვაგონი რალაც მიზნების გამო მატარებლის შემადგენლობიდან მოუხსნიათ, ხოლო ბილეთები კი გაუყუდრებთ.
 „მოხევის ქალო თინაო! — მღერის რადიო.
 მოხევის ქალი კი აგერ პერონზე დარბის ორი ჩემოდნით ხელში და ეძებს № 2 ვაგონს.
 „შენი ტოლები გათხოვდნენ“ — აგრძელებს რადიო.
 მისი ტოლები გათხოვდნენ თუ არა, ეს არ ვიცი, მაგრამ პერონზე არ სჩანან, ეტყობათ სხვა მატარებლით უშველეს თავს.
 კილაცამ დაიძახა:
 — აგერ უფროსი!
 თვალის დახამხამებზე შემოვხევიეთ გარს მატარებლის უფროსს, რომელიც სიბნელით სარგებლობდა და მოხერხებულად იმალებოდა.
 — მე რა ვქნა, მე რა დამნაშავე ვარ, მე რა შემიძლია! — სხაპასხუპით ისროდა ამ სიტყვებს მატარებლის უფროსი.
 — მატარებელი დაიძრა! — იყვირა კილაცამ.
 — ნულარ აუოვნებთ! — გვირჩია მატარებლის უფროსმა, — შედით საერთო ვაგონებში და გზაში მოვიჩინებთ ადგილებს.
 მე მყისვე მივევარდი № 9 ვაგონთან. მომაწვია ზღვა ხალხი და ერთ წამში გავეჩხირე კარში... შემდეგ კილაცამ ჩემოდანი ზურგზე მომადგა, მკრა წიხლი და შემავლო ვაგონში...
 დაიძრა მატარებელი! დაიძრა და კი არ წავგიყვანა, არამედ წავგივლო როგორც უხეირო ბარგი-ბარხანა.
 თუ რა ბოლმა იქნებოდა ჩვენს გულში, წარმოიდგინოს თვითონ მკითხველმა.
 ჩვენ მხოლოდ გვიკვირს: რატომ არ შეიძლება, რომ რადიოს „მოხევის ქალის“ სიმღერის ნაცვლად ნახევარი საათით ადრე გადმოეცა, მაგალითად, ასეთი რამ:
 — „მოქალაქე მეზავრებო! მატარებელი თბილისი-ბათუმი ვადის მე-3 ლიანდაგიდან თავის დროზე, მაგრამ თავის ადგილზე აღარ არიან № 2 და № 7 ვაგონები, არ არიან თავიანთ ადგილებზე აგრეთვე თბილისის სადგურის ზოგიერთი მუშაკები...“
 საერთოდ რატომ ხდება, რომ სადგურ თბილისის პერონზე საერთო ვაგონებში შესვლა შეუძლებელია, თუ არ გაქვთ მაგარი წიხლი და მაგარი მუშტი?
 რადიო გვაფრთხილებს: „მოქალაქე მეზავრებო, არ ჩამორჩეთ მატარებელს!“
 — როგორ არ ჩამორჩეთ! — ვუპასუხებ რადიოს, — როგორ არ ჩამორჩეთ მატარებელს, როცა ჩვენი ვაგონი თვითონ ჩამორჩენილია და თავიანთ თავთან ერთად ისეთ ჩიხში ჩააყენეს ეს პატრეკემულმა რკინიგზელებმა, რომ დღესაც ვერ მოგვიძებნია?..

ნიანგის მინაწერი

ზემოაღწერილი უწესრიგობის შესახებ „ნიანგი“ ესაუბრა ზოგიერთ ამხანაგს (კონკრეტული დამნაშავეის აღმოჩენის მიზნით).
 ვაგონის უფროსმა ამხ. ტ. ხანაიძემ, აი, რა განაცხადა: სამგზავრო განყოფილებაში ორი ვაგონის მოხსნის შესახებ გვაცნობა 19 საათზე (გთხოვთ შეამოწმეთ ჩანაწერი), ესე იგი გვაცნობა სწორედ მაშინ, როცა მატარებელში ჩასხდომა უკვე დაწყებული იყო და მგზავრებს ხელჩართული ბრძოლა ჰქონდათ გამართული... ჩვენ უკვე აღარ შეგვეძლო წესრიგის დამყარება.
 — თქვენ მართალი ხართ! — თქვა „ნიანგმა“ და ეწვია სამგზავრო განყოფილების უფროსს ამხ. კ. პაიჭაძეს, რომელმაც ტკბილი ქართულით აი რა თქვა: — 15 სექტემბერს ბათუმის მატარებელი მოვიდა დაგვიანებით ორი ვაგონი დაზიანებული აღმოჩნდა და მოვხსენით, რის გამოც შეკვეთა მივეციო სადგურს მიება მატარებლისთვის სამაგიერო ვაგონები № 602 და 635. სხვა რა შეგვეძლო?
 — თქვენც მართალი ხართ! — თქვა „ნიანგმა“ და ეწვია სავაგონო უბნის უფროსს ამხ. ა. მორჩაძეს, რომელმაც კიდევ უფრო ტკბილი ქართულით აი რა მოგვასხენა:
 — მე მეხება მხოლოდ დაზიანებული ვაგონების შეკეთება და ამ საქმეს კარგადაც ვასრულებ. ჯანსაღი ვაგონები სამგზავრო განყოფილებისა და სადგურის განკარგულებაშია. სამაგიერო ვაგონები უნდა მიებათ სადგურის მუშაკებს. ჩვენ რა შუაში ვართ?
 — თქვენც მართალი ხართ! — თქვა „ნიანგმა“ და მივიდა სადგურის უფროსთან ამხ. დ. ასათიანთან.
 — დიახ, დიახ, — თქვა ამხ. ასათიანმა. — ჩვენ უნდა მიგვება სამაგიერო ვაგონები, მაგრამ უნდა მიება უშუალოდ მორიგე დისპეტჩერს...
 — თქვენც მართალი ხართ! — თქვა „ნიანგმა“ და მიაკითხა მორიგე დისპეტჩერს ამხ. თ. ზარამიძეს, რომელმაც აი რა ჩავვიბუღებულა:
 — მე ჩამიწერეს, რომ უნდა მიება ბათუმის მატარებლისთვის მოხსნილი ვაგონების სამაგიერო ორი ვაგონი № 602 და 635, მაგრამ, ჯერ ერთი, ეს ვაგონებს გვიან და, მეორეც, აღნიშნული ვაგონები სადგურის ტერიტორიაზე არ აღმოჩნდა. აი, გადაწვდეთ ვაგონების სიტუაციის წიგნს!

„ნიანგმა“ გადახედა სიტუაციის წიგნს, იქ ისეთ სიტუაციებს წააწყდა, რომ თვალები აუჭრელდა და თქვა:
 — თქვენც მართალი ხართ!
 შემდეგ „ნიანგი“ დაბრუნდა ამხ. დ. ასათიანის კაბინეტში და შეკითხა აქ უკანასკნელს:
 — კი მაგრამ როგორ შეიძლება ყველა მართალი იყოს?!
 — თქვენც მართალი ხართ! — თქვა ამხანაგმა ასათიანმა.
 — ერთპაა! — თქვა ბოლოს „ნიანგმა“, — მამ მგზავრები ყოფილან დამნაშავენი!
 — არა, მგზავრები არაფერ შუაშია. — თქვა ამხანაგმა ასათიანმა, — აი, გაპყვეთ ჩემს მოადგილეს და ერთხელ კიდევ შეამოწმეთ სამგზავრო განყოფილებაში — სად იყო შემთხვევის დღეს აღნიშნული ვაგონები.
 წავედით. დავიწყეთ შემოწმება. სამგზავრო განყოფილების უფროსის მოადგილის ამხ. შავიძის კაბინეტში თავი მოიყარა 5-6 რკინიგზელმა გადაშალეს სიტუაციების წიგნები, შეიქნა შეხლა-შემოხლა. დაებნა დაგთარი „ნიანგს“.
 — თქვენც მართალი ხართ, თქვენც მართალი ხართ, ყველანი მართალი ხართ... გამიშვით! — მიაყარა ეს სიტყვები ამხანაგ რკინიგზელებს და გამოიქცა, მას უკან მოსდევდნენ სიტუაციის წიგნებით ხელში.
 „ნიანგმა“ მოასწრო ქუჩაში გასვლა, მოახტა ტრამვაის და გადასწყვიტა გამოაქვეყნოს ზემოაღწერილი ამბავი თავის ფურცლებზე.
 დაე, ამხანაგმა რკინიგზელებმა თვითონვე გამოარკვეონ ვინ არის დამნაშავე.
 ჩვენც მართალი ვართ!

— ყოჩაღ, საგანი კარგად გცოდნიათ, მაგრამ უბატონო ბავშვთა სახლიდან ხომ არა ხართ, რომ არავინ მოგყვით საპროტექციოდ!

საპატიო ინსპექტორი

მანგლისიდან თბილისისკენ მომავალი ავტობუსმა ერთი ჩაბუქნა და ფშვტილით გაჩერდა ადგილზე. შოფერმა სამძიმრის კილოთი მოგვმართა, ერთ საათს ველარ წავადეთო, და მგზავრთა შორის მაშინვე იმაზე ჩამოვარდა ლაპარაკი, თუ რომელ შოფერს, რა დროს როგორი „პატივი ეცა“ თითოეული მათგანისათვის.

ავტობუსში კი, ამჯერად, უპატივცემლო შოფერებზე ლაპარაკი ერთმა მოხუცმა ქალმა შეცვალა:

— უწესობა ყველასი მძულს, გეთაყვა, ვინც არ უნდა იყოს. ამას წინათ ერთ შოფერს ისეთი დღე დაეთენე, უნა ჩავაგდებინე. ბავშვიანი ქალი არ ჩაისვა—ადგილი არა მაქვსო... კარგად რომ გავუსვი ხელი და შეშინდა, ბოდიში მომიხადა, მეტს აღარ ვიზამო.

მგზავრებმა ძალაუნებურად ცქვიტეს ყურები, რადგან ამ მოხუცს ისეთი არაფერი ემჩინოდა, რომ შოფერი შეეშინებინა.

— ზრდილობა, ჩემო ბატონო, ყველაზე მთავარია ადამიანისათვის. — განაგრძო მოხუცმა. — გასულ კვირას რუსთავეში გახდით. სადგურში გადავიდი ეს მოხუცი ქალი, აქეთ-იქით ვიყურები, არავინ დამიხვდა. გამიჭირდა, მაგრამ მაინც მივედი ფეხით ქარხანაში. გამოვუძახე იქაურ ინჟინერს და იცოცხლეთ, იმას დღე დაეთენე!.. სხვამ რომ არა, შენ მაინც უნდა მცე პატივი, შენ მაინც იცი ვინცა ვარ — მეთქი!

მგზავრებმა ერთმანეთს გადახედეს და თვალებით კითხულობდნენ — ნეტავი ვინ უნდა იყოს ეს დედაბერიო.

ერთი მგზავრი კიდევაც გამოუხმაურა: — სწორი გახდავთ, ჩემო ბატონო, ზრდილობა ყველაზე დიდი სიმდიდრეა...

— ზრდილობის გარდა კიდევ რამდენი რამ მოეთხოვება ადამიანს, — კვლავ განაგრძო მოხუცმა, — ერთი ექიმი თავის დროზე არ მოვიდა ავადმყოფთან, ჯანჯანში მეჩქარებოდაო. ავადმყოფის სიცოცხლე ხომ შეიძლება ბუნებურად უკიდოს და ჯანჯანი კი, აბა, სად გაიქცევა! იცოცხლეთ მე ის გავრეცხე. პირობა ჩამოვართვი, რომ ასეთი რამ აღარ გავემორებინა... ეჰ, ვინ იცის კიდევ რამდენ რამეზე ვარ ხალხთან პასუხისმგებელი!..

მგზავრთა შორის უცებ დაიბადა თავაზიანობის გრძნობა ამ მოხუცი-სადმი. ერთმა მათგანმა კადათი ჩამოიღო მოხუცის თავთან რომ ეკიდა და თავისკენ გადაიტანა; მეორემ ჩემოდანი დაიდო მუხლებზე, იმავე მოხუცის ფეხებს რომ თავისუფლებას ართმევდა; მესამემ სიტყვიერი თანხმობა გამოხატა:

— მიყვარს ასეთი შემთხვევა, დამნაშავეს რომ უფროსი წაუსწრებს და გაკოცხავს, შეაფუცხუნებს...

— როგორ დავუთმობ, დედიკო, როცა ჩვენს ქვეყანაში წესრიგი მთავარია. ერთი თვის წინათ ქუთაისის საავტომობილო ქარხანაში გახდით.

გავიგე რომ, ერთმა საამქროს მექანიკოსმა აიხირა, გინდა ფუ არა ამ თვეში უნდა გამიშვათ შეგებულებაშიო. ქარხანამ მანქანის გამოშვება დაიწყო, ჯერ საქმე ახლა დგება კადაპოტში და ჩვენმა ტიტვიკომ კი მაინც და მაინც სექტემბერში მოინდომა ზღვის პირზე დასვენება. დაუძახე, იმდენი ავითაცია გავუწიე, რომ შერცხვა და, თუ გინდა სულაც აღარ წავიდ შეგებულებაშიო, მიპასუხა.

ამ საუბარს შოფერი ისმენდა. მდგომარეობას აღლო აულო და დაფაცურდა: — კადნიერებაში ნუ ჩამომართმევთო, მიმართა მან მოხუც ქალს, თუ შეიძლება ერთი წუთით ყური მათხოვოთო. მოხუცს გაუკვირდა, მაგრამ შოფერს მაინც გაჰყვა განზე...

— ეტყობა დიდი თანამდებობის პირია! — თქვა ერთმა მგზავრმა. — რა ვიცი, უბრალოდ კი აცვია და... — თავმადი რომ არ მაეჭვებდეს, მეც აგრე ვიფიქრებდი, მაგრამ თავშლიანი ქალი და თანამდებობა რატომღაც შეუთავსებელია... — თქვენი არ მიკვირს?! — ჩაერია მეოთხე მგზავრი, — როდის იყო, რომ თავმადი საქმის გაკეთებას უშლიდა!

ამასობაში მოხუციც მობრუნდა. იგი ნახევრად საყვედურის კილოთი და ნახევრად ჩურჩულით ამბობდა:

— ბეჩა, მე რა წითელი კოჭი მნახა ჩვენმა შოფერმა, ადგილი შემომთავაზა თავის გვერდით. იქ შენუხლებით, ვინროდა ხართო. ვინროდ განა ცოტა მგზავრია, რომ მაინც მე გამომძებნა?!

მოხუცის თავმდაბლობა ყველას მოეწონა და ერთმა მგზავრთაგანმა ჰკითხა:

— ბოდიშს კი ვიხდი, ჩემო ბატონო, მაგრამ ადამიანს თუ გაიცნობ, ჭობია კარგად იცნობდე. რა თანამდებობის ბრძანდებით?

— მე, გეთაყვა? — დიახ, ჩემო ბატონო, თუ არ გეწყინებათ, თქვენი თანამდებობა მაინტერესებს.

— რვა შვილის დედა გახლავართ, დედიკო. — მე თანამდებობას გეკითხებით... — ბეჩა, ქალისთვის რვა შვილის დელობაზე უკეთესი „თანამდებობა“ რალა უნდა იყოს! — გაიხუმრა ქალი და გულიანად გაიცინა.

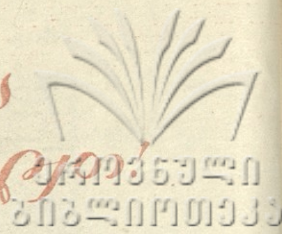
— კი მაგრამ, შოფერი დატუქსეთ, ინჟინერს გაუჭავრდით, ექიმი გარეცხეთ, მექანიკოსს უბრძანეთ, ვინ მოგცათ ყოველივე ამის უფლება?!

— დელობამ, დედიკო! ჩემს შვილებს, გავუჭავრდები კი არა, ძალიან თუ გამაჭავრეს, შეიძლება დავსაჯო კიდევაც!

მგზავრთა სახეებს ლიმილი მხოლოდ მაშინ მოწყდა, როცა ავტობუსი თბილისში შემოგორდა.

გიორგი გომეზანი

ნიანგი მხურვარე მისარმება ღარიბთაის მონაწილე

თქვენ. ტანწერნეტა ქალებო,
ჩამწკრივებულნო ადვებად,
თქვენი თაყვანისმცემელი
ნიანგი მოგესადმებათ!

შაფუღვაშება ვაჟებო,
ფერხულის ხმაზე, ანაზდად,
მკლავი რომ ღალად გაშაღეთ,
მუხლი რომ აგიოთამაშდათ,

მოგესადმებათ ნიანგი,
კვდავ თქვენი მზერით გართული,
მიყვარს მე თქვენი სიმღერა
და თქვენი ცეკვა ქართული!

უხვი მოსავლის ოსტატებს.
ცეკვა-სიმღერა გიხდებათ!—
ასე მგონია რთველში ვარ,
ჩემ წინ რომ ფარდა იხდება...

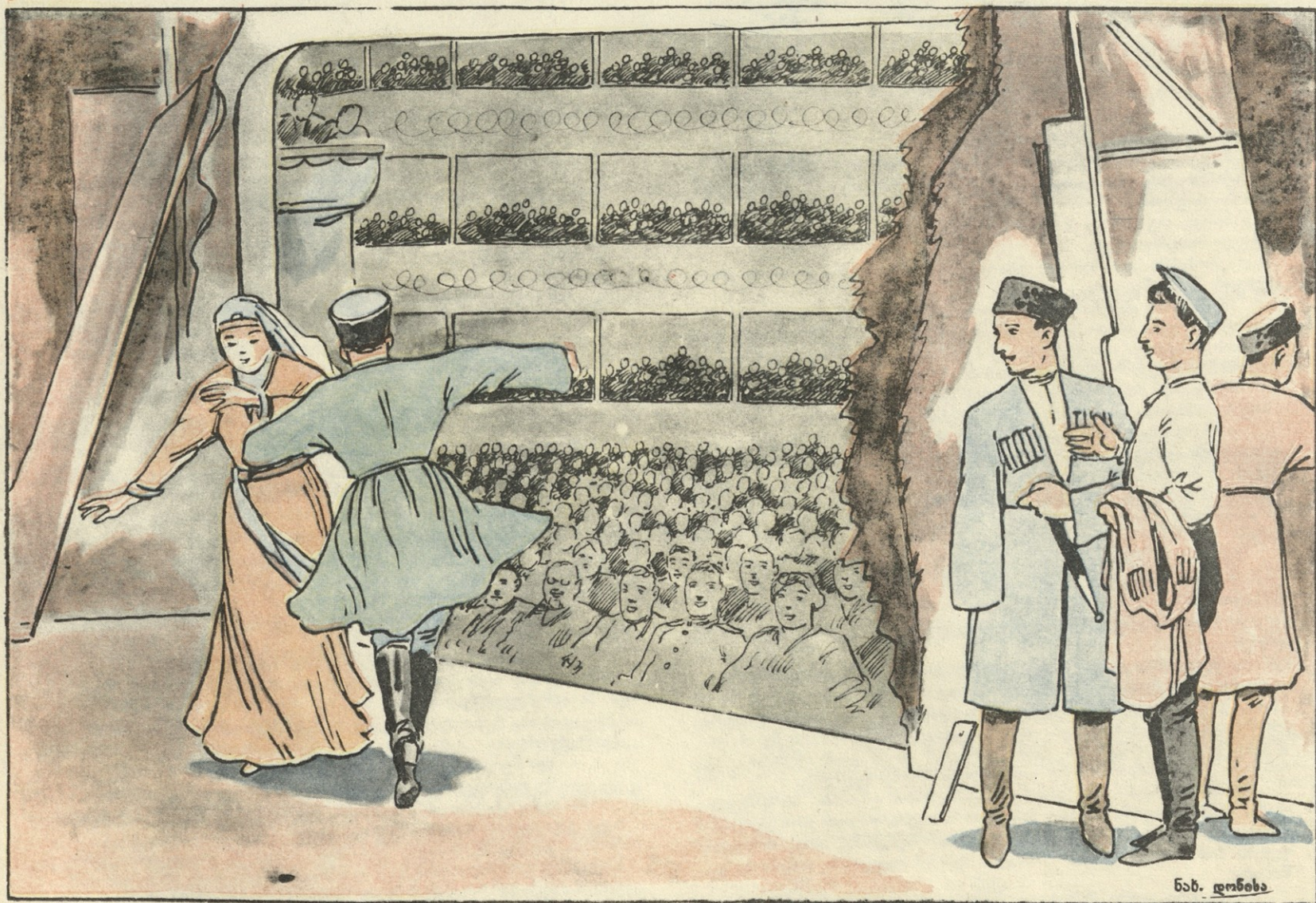
ხორბლით სავსეა ბეღელი.
მაჭრით სავსეა ჭურები,—
ღოდის პურს—ღოდი უხდება,
ნარინჯებს—კრიმანჭულები!

ღღეს ვის არ ვხედავ სცენაზე,
ხალისით ვის არ მოვედი.
აქ ზოგი ქარხნის მუშაა
და ზოგი მალაროელი!

რა კარგი მოსასმენი ხართ,
რა კარგი შესახედავი.—
ჩვენს ოპერაში მომღერად
თქვენ დაგტოვებდნენ ნეტავი!

თუმცა კარგ გუნებაზე ვარ,
ნუ დამშვიდდება ნურავინ,
ეს ჩემი ბოლო სტრიქონი
არაა ამომწურავი...

მრავალზომსანი ოლიმპიადება

ნახ. დონისა

— რა სწრაფად ცეკვავს, პირდაპირ ცეცხლს ანთებს!
— მაგის სისწრაფე და ცეცხლის დანთება საამქროში უნდა ნახო ცერებზე რომ დგას და ხუთ საქსოვ მანქანას
თავს დახტრიალებს!

კომუნისტი
გინორთქტი

ბერი წამაღიცი რომ მქონდეს,
მაინც არ მოვკლავ ტოროდას,—
მე მხოლოდ გასალიმებდად
ქბიღს გავკრავ თითო-ოროდას.

თქვენივე თვადით დახედეთ
ამ უცხო ღორღორღობებს.
ჭაბუკთა შემოქმედების
შთაბეჭდილებას თუ სტოვებს!..

რა მოუვიდათ, რა მოხდა.
აგრე რად იმანჭებიან?!
პარიზელობა თუ უნდათ,
თბილისში ნუ დარჩებიან!

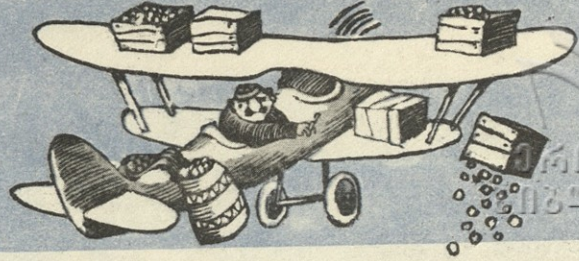
მედიცინელთა ოინით
როგორ არ უნდა ვიცინოთ.
დაქირავებუდ ორკესტრით
საქმეს ჰქმნით სამედიცინოთ!

ო, მედიცინის მუშაკთა
ორკესტრის დიდო მავსტრო.
თქვენს კონცერტს ერთხედ გავუძედ.
მეორედ არ მსურს დავესწრო!

სხვაფრივ კი კარგად იყავით,
გული ნუ მოგენამდებათ,
თქვენს ჭაბურ ორკესტრს თუ შესცვლით—
წიანგიც მოგესადმებათ...

გოგოთუკ მიგრიაული

კულუნიკოი იმედები

კულუნიკოი
იმედები

რვა აგვისტოსაც პაპანაქება იყო. ვენტილატორი ამოდ ებრძოდა კა-
ბინეტში დამდგარ ბუღს, ხოლო ქუჩაში აღმური ტრიალებდა.

ალბათ, ამიტომ იყო, რომ საქართველოს რესპუბლიკის პროკურატურის
უდიდეს საქმეთა გამომძიებელს გიორგი ექვთიმიშვილს სახეზე სიამოვნების
ლიმილი აღებეჭდა, როცა მივლინების ბრძანება ჩაიდო ჯიბეში.

მან ბილეთისთვის ქალაქის სადგურს მიაშურა. იქაც ბული იდგა, სა-
ლაროებს შუბლზე ხვთქვადამდინარი ხალხი აწყდებოდა.

— არა, ძმაო, ამ პაპანაქეებს ისევ გაფრენა მირჩევნია! ჩავჯდები
თვითმფრინავში და 45 წუთში უკვე ადგილზე ვარ!— ჩაილაპარაკა მის ყურ-
თან ვილაცამ.— ორმოცდახუთ წუთში... მართლაც და რა საქირაა წნორამდე
7 საათს მატარებლით მგზავრობა, როცა აგერა გვაქვს აეროდრომი?

ამ ტკბილი სიტყვების მთქმელისკენ მიიხედა ექვთიმიშვილმა და თა-
ვისი მეგობარი დანახა. ეს იყო საკავშირო ფინანსთა სამინისტროს საკონ-
ტროლო-სარევიზიო სამმართველოს უფროსი კონტროლიორ-რევიზორი გრი-
გოლ დვალიშვილი. ისიც წნორში მიდიოდა.

მეგობრებმა გაფრენა გადაწყვიტეს და 11 საათზე საპაერო ფლოტის
თბილისის სადგურს მიადგნენ.

— შეგვიძლია გაგაფრინოთ, მაგრამ ცოტა გვაკალეთ, აეროდრომის
უფროსის ნებართვაა საჭირო, — გადმოსძახეს მათ პატარა სარკმლიდან. 4
საათის ლოდინის შემდეგ, ხელახლა გადმოსძახეს მათ:

— თქვენი საქმე გადაწყვეტილია, გაგაფრენთ, მაგრამ... ხვალ 12 საათზე
მობრძანდით.

მასადაამე, ლოდინში მივლინების ერთი დღე გავიდა.

9 აგვისტოს ნახევარი საათით ადრე მიაკითხეს საპაერო ფლოტის სა-
ქალაქო სადგურს, საიდანაც აეროდრომზე გადაჰყავთ მგზავრები.

და სანამ სადგურისა და აეროდრომის უფროსებს შორის კვლავ ტე-
ლეფონით მოლაპარაკება გაიმართებოდა, ექვთიმიშვილი და დვალიშვილი
გულმოდგინედ კითხულობდნენ სადგურის კედლებზე გაკრულ პლაკატებს,
რომლებიც ურჩევნ მოქალაქეთ ისარგებლონ სამოქალაქო ავიაციით, იფ-
რინონ, დრო მოიგონ, შეუფერხებელი მგზავრობის სიამოვნება იგემონ და
სხვა.

ამასობაში პატარა სარკმლიდან მათ კვლავ შემოესმათ:

— იცით რა, „გოლუბჩიკებო“, გაფრენა ათ აგვისტომდე ვერ მოგი-
ხერხდებათ. აეროდრომის უფროსს ახე სურს!

მასადაამე, მივლინების მეორე დღეც ლოდინს ეწირებოდა. ახირებუ-
ლია: ჩვენ ვამყობთ ჩვენი სამოქალაქო საპაერო ფლოტით, გვანცვიფრებს
მისი უმაგალითო ტექნიკა, და, ამავ დროს, ზოგიერთი მუშაკის წყალობით,
მგზავრებისადმი ძველებური, „დილიქური“ მომსახურება! უფრო მეტიც—
უსულგულობა.

მივლინებულთა სამართლიანმა საყვედურმა სადგურის უფროსის ყუ-
რამდე მიადწია. იგი კვლავ შეეცადა და, როგორც იყო, მოაღბო აერო-
დრომის უფროსის გული.

ორი შეგობარი კვლავ აეროდრომს მიადგა. აქ მხოლოდ „რაღაც ხუ-
თიოდეს“ საათს ალოდინეს და, როგორც იქნა, 18 საათზე უკვე მადლიდან
დახედეს სიციხის ბუღში გახვეულ თბილისს.

— რას იტყვით, გიორგი, ა? მართალია, მატარებლით მხოლოდ შვიდ
საათს ვივლიდით გუშინ, შემდეგ ერთ საათს მანქანით ვიჯაჯაყავდით და
გუშინვე ადგილზე ვიქნებოდით, მაგრამ...

— მართალია, გრიგოლ, მხოლოდ 30 საათი წვალემა დაგვკირდა,—
შეაწყვეტინა ექვთიმიშვილს დვალიშვილმა,— მაგრამ ამას რა ჯობს, ა?..

— პოდა მეც იმას ვამბობ, იქიდანაც გამოვფრინდები...
— მეც გამოვფრინდები, მაშა! იქიდან ხომ ადვილია, იქიდან თვით-
მფრინავები პირდაპირ ჩვენს განკარგულებაში იქნება.

მაგრამ დიალოგი არც კი ჰქონდათ დამთავრებული, რომ უკვე დანიშ-
ნულების ადგილზე იყვნენ. ძირს დაეშენ და ამაყად გადმოვიდნენ მანქანის
მოლოდინში.

— რატომ თბილისიდანვე არ გვაცნობთ, თუ მანქანა გინდოდათ?— უთ-
ხრა მათ აეროდრომის უფროსმა თაბაგარმა.

— კი მაგრამ, ეს ხომ სავალდებულოა, წესია...
— წესი, გეთაყვა, მოსკოვშია, თბილისშია, და, საერთოდ, დედაქალა-
ქებში. აქ შინაური ხალხი ვართ. მანქანა სხვა დროს იყოს, ახლა კი ფეხით
გაუყვებით!

ბევრი იარეს, თუ ცოტა იარეს, ჩაფრენილი მეგობრები ფეხით მიად-
გნენ საშუაო ადგილს და უმალ საქმეებს შეუდგნენ: გამომძიებელმა გამო-
იძია, რეგისტრირება— რევიზია გააკეთა, მაგრამ ეს არ ეხებოდა ჩვენს მიერ და-
სახელებული მუშაკების უსულგულობას. არც ის იცოდნენ, რომ უარესი ხვედრი
წინ მოელოდათ!

ორი დღის შემდეგ დვალიშვილი წნორს გაემგზავრა და ექვთიმიშვილს
შეუთანხმდა:

19 აგვისტოს წნორში დაგზავნები და თბილისში ერთად გაფრინდეთო.
აეროდრომის უფროსს, თაბაგარს არაფერი უთქვამს, მან გაპარულ
ულვაშებში მხოლოდ ჩაიღიმა.

გათენდა 19 აგვისტო. გათენდა და დაიწყო ორივე მივლინებული მუ-
შაკის... არ ვიცით რა ვუწოდოთ მას, რაც დაიწყო, წამება თუ აბუჩად აგ-
დება? ჩვენის აზრით, ორივე ერთად: ექვთიმიშვილისა— იმ პატარა ქალაქის,
ხოლო დვალიშვილისა— წნორის აეროდრომზე.

დვალიშვილმა დილის 8 საათზე სპეციალურად მიაკითხა წნორის აერო-
დრომის ადმინისტრაციას:

— დღეს ხომ არაფერი დააბრკოლებს ჩემს გაფრენასო?

— არაფერი. სრულ 12 საათზე გაგაფრენთო, — უპასუხეს.

ასეც მოქცა: საათნახევრის ლოდინის შემდეგ მართლაც მოფრინდა
ორადგილიანი მანქანა, ორივე კილოგრამი ტვირთი დასტოვა და კვლავ
პაერში გასრიალდა. „ალბათ ექვთიმიშვილის ჩამოსაყვანად გაფრინდა“, —
გაივლო გულში დვალიშვილმა, — რა გულისხმიერება, რა პუნქტულობაა!
აი, მესმის მგზავრებზე ზრუნვა...
მაგრამ გულჩაუყვებულ დვალიშვილს დამბაჩასავით დაახალეს ახალი „გან-
მარტება“:

— კიდევ ორი საათი, ცდა დაგკირდება!

— რატომ?

— ეს მფრინავი გამოუცდელია და შენს თავს ვერ ვანდობთ!

ორი საათი გავიდა. სამიც თან მიჰყვა და აეროდრომზე ახალი მანქანა
დაეშვა. დვალიშვილი მოეშალა.

— მალე ჩავსვდებით?— ჰკითხა მან აეროდრომის უფროსს.

— არც მალე და არც გვიან! მფრინავი მოშიაშვილი აცხადებს, რომ ის
სანიტარული დანიშნულებით მოფრინდა. შენ რა გკირს სასანიტარო?

— რა დროს ხუმრობაა?— შენიშნა დვალიშვილმა, — მთელ დღეს ლო-
დინში მაკარგვინებთ, ეს როგორ შეიძლება?

უფროსი განცვიფრდა და უხამსად მიუგო:

— რა გაღელვებს, მოქალაქე? გუშინ ერთი მგზავრი აქ მთელ დღეს
ელოდა თვითმფრინავს და საღამოს დამშვიდებით გაჰყვა წნორის მატარე-
ბელს.

— მანქანა მაინც მომეცით, რომ მატარებელს მივუსწრო!

დვალიშვილის ამ „ახირებულ“ მოთხოვნაზე უფროსმა გაიცინა, ხოლო
მისმა მოადგილემ ბორბლებზემოკვეთილ სატვირთო მანქანაზე მიუთითა:

— აი, ჩვენი მანქანა! გუშინ სათვებოდა ვიყავით, გზაში გავიფუჭდა და
ბუქსირით ძლივს ამოვართეთო.

თქვენ, ალბათ, წარმოიდგენთ, თუ რა ხასიათზე დადგებოდა დვალიშვილი,
მაგრამ ვერავითარ შემთხვევაში ვერ წარმოიდგენთ, რომ სწორედ იმ დღეს
და იმავე საათებში დვალიშვილზე უარესი ექვთიმიშვილს გადახდა იმ პატა-
რა ქალაქის აეროდრომზე, რომლის უფროსიც თაბაგარი გახლავთ.

იქაც ადრევე გააფრთხილეს თაბაგარი, იქაც დაპირება და შემდეგ ბი-
ლეთიც კი მიიღო ექვთიმიშვილმა და ის-ის იყო აეროდრომზე გამოცხადდა,
რომ ცხენისან კაცს შეეფეთა. თურმე ეს ცხენოსანი ექვთიმიშვილის მოსა-
ძებნად მიდიოდა.

— ჩამოდი ცხენიდან, მგზავრის ძებნა აღარაა საჭირო, ის თავისი ფე-
ხით მოვიდაო, — უბრძანა ცხენოსანს თაბაგარმა. ასეთი გულისხმიერებით
აღფრთოვანებულმა ექვთიმიშვილმა თვითმფრინავის პირველ საფეხურზე
უკვე შედგა ფეხი, როცა მას თაბაგარი ვეფხვევით დააცხრა და ბილეთი ხე-
ლიდან გამოგლიჯა.

— რას შვრებით?— იკითხა ექვთიმიშვილმა.

— თქვენი საქმე წახდა; აი, ეს მოქალაქე უნდა წავიდეს, — მიუგო თა-
ბაგარმა და მიუთითა ვილაც სპეკულანტის ტიპის ჩაჩმოდებულ ჩასუქე-
ბულ მოქალაქეზე.

ექვთიმიშვილის ბილეთი მან მოწიწებით მიართვა იმ ჩასუქებულს და
თან დაამშვიდა: ფიქრი ნუ გაქვთ, დანარჩენ ყუთებსაც დღეს-ხვალ გამოგი-
გზავნიოთ.

თურმე ნუ იტყვით, ის ხილის შემყიდველი იყო და, რომ აეცილებინა
მისთვის მილიციის მუშაკების მიერ ნებართვის მოთხოვნის „უსიამოვნება“,
თაბაგარმა სხვისი ბილეთით გამოისტუმრა თბილისისაკენ.

მაგრამ წერტილი. ზემოდასახელებულ მუშაკებს, ალბათ, „ქვეყნის დაქ-
ცევად“ არ მიაჩნიათ ზემოაღწერილი შემთხვევები. ეს რომ მათი მუშაობის
სტილი არ იყოს, უხერხულობას მაინც იგრძნობდნენ ასეთი უსულგულობი-
სათვის, მგზავრების ასე აბუჩად ავლებსათვის. იგრძნობდნენ, რომ ისინი
არც თავისი მოწოდების სიმაღლეზე არიან და არც თავის ადგილზე.

ვფიქრობთ, რომ ჩვენს მოსაზრებას სავსებით გაიზიარებს სამოქალაქო
საპაერო ფლოტის სამმართველოს უფროსიც.

შარსადანი

ბათუმში

თუ მონღომა,
 გუდი თუ ერჩის,
 ზღვას გადასცურავს
 კაცი გმირულად!
 ამ კაცს ვი აბა,
 რა უშველება?—
 ხედავთ? წვიმს მართლაც
 კოკისპირულად.

გ. გ.

ნახ. გ. ფირცხალავასი

ერთი აგვის საში სურათი

— ჭიქა ჩატომ არ ამივხე,
 ახ გრამს ჩატომ დააკელი?
 (თქვა და ოქმის შესადგენად
 პორტფელშიაც ჩაჰყო ხელი.)

— ერთს კი არა, ხუთს ავაგებ,
 არ გამომჭრა კალმით ყელი!
 (ჩიხით იცნო ინსპექტორი,
 თქვა: — უთუოდ მოხსნეს ძველი.)

— თუ კაცი ხარ, არ ამივხო,
 ახ გრამს მაინც დააკელი!
 (ახლა უკვე ეხვეწება
 ხუთი ჭიქის გამომცლელი!)
 დელი-ოღილაგაჰ

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეჯია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი,
 ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

ტბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ბელმოწ. დასაბ. 1951 წ. 16/X. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პროსპ. № 42. შტა. № 2416. გამოც. № 18 ტირ. 15.000. უფ05340

